

ROBERT LUDLUM

A complex technical diagram with various labels and a central lens-like structure. The diagram features a central vertical component with a lens-like tip pointing downwards. Two diagonal lines extend from the top corners towards the center, forming a V-shape. The background is a mix of orange and blue tones, with a grid pattern. Various labels are scattered throughout, including numbers 1, 2, 3, 4, 5, ABC 2, DEF 3, Level 332, S136, Signal 1-ST, 68.9 mm, and OUTPUT DATA.

LAZAROVA VENDETTA

ROBERT LUDLUM

PATRICK LARKIN

**LAZAROVA
VENDETA**

2012

Copyright © 2004 by Myn Pyn LLC
Translation © 2006 by Jiří Kobělka
Cover design © 2006 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LAZARUS VENDETTA,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2004,
přeložil Jiří Kobělka

Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2012

ISBN 978-80-7303-727-7

Prolog

SOBOTA 25. ZÁŘÍ POBLÍŽ ÚDOLÍ ŘEKY TULI, ZIMBABWE

Poslední sluneční paprsky zmizely a na temné obloze vysoko nad drsnou a vyprahlou krajinou chabě se mihotaly tisíce hvězd. Tato oblast Zimbabwe byla mimořádně chudá, dokonce i na nejskrovnější poměry této sužované země. Nebyla zde téměř žádná elektrická světla, která by prozařovala noc, a odlehlé vesničky jižního Matabelelandu spojovalo s vnějším světem jen velmi málo asfaltových silnic.

Z temnoty se náhle vynořily dva reflektory a nakrátko osvětlily houštinu sukovitých zákrsků, roztroušené pásy trnitého křoví a prořídle trsy trávy. Na polní silnici se objevil otlučený pick-up Toyota – kodrcal ve vyjetých kolejích a jeho převodovka hlasitě naříkala. Roje hmyzu, který upoutaly pableskující kužely světla, se slétaly k pick-upu a rozplacávaly se o zaprášené čelní sklo.

„Merde!“ zaklel tiše vysoký a vousatý Gilles Ferrand a zápasil s volantem. Předklonil se a snažil se prohlédnout skrz vířivá oblaka prachu a létajícího hmyzu. Tlusté brýle mu sklouzly po nose. Francouz sňal jednu ruku z volantu, nasadil si brýle zpátky na oči a znovu zaklel, když pick-up téměř sjel z klikaté silnice.

„Měli jsme z Bulawaya vyjet dřív,“ zamumlal směrem ke štíhlé prošedivělé ženě vedle sebe. „Tahle takzvaná silnice je dost špatná i za dne. Teď je to hotový zlý sen. Kdyby se to letadlo aspoň tolik neopozdilo.“

Susan Kendallová pokrčila rameny. „Kdyby nejsou ryby, Gillesi, jinak bychom všichni umřeli na otravu rtutí. Náš projekt vyžaduje nová semena a nástroje, které nám zaslali, a když sloužíš Matce, musíš se smířit s nepohodlím.“

Ferrand se zašklebil a nejméně potisící si přál, aby ho jeho upjatá americká kolegyně přestala poučovat. Oba byli ostřílenými aktivisty celosvětového Lazarova hnutí, které se snažilo zachránit ze-

měkouli před šílenou chamtivostí nekontrolovaného globálního kapitalismu. Nebyl důvod, aby se k němu chovala jako ke školákovi.

Reflektory automobilu osvětily dobře známé skalisko vedle silnice. Francouz si oddechl úlevou. Byli už blízko u cíle – nevelké osady, kterou před třemi měsíci přijalo za svou Lazarovo hnutí. Ferrand si už nepamatoval její původní název. Ze všeho nejdříve ji totiž s Kendallovou přejmenovali na „Kusasa“, což v místním ndebeleském dialektu znamenalo „Zitřek“. Byl to přiléhavý název, nebo v to alespoň doufali. Obyvatelé Kusasy se změnou souhlasili a přijali i pomocnou ruku hnutí při návratu k ekologickému zemědělství. Oba aktivisté věřili, že jejich zdejší činnost povede k znovuzrození plně organického afrického zemědělství – znovuzrození zakotveném v absolutním protikladu vůči jedovatým pesticidům, umělým hnojivům a nebezpečným geneticky upraveným plodinám Západu. Američanka si byla naprosto jistá, že vesnickou radu starších přesvědčily její vášnivé projevy. Ferrand, od přírody cynický, se nemohl ubránit podezření, že větší roli sehrály štědré hotovostní dotace, které jim hnutí nabídlo. Buď jak buď, pomyslel si nyní, účel v tomto případě naprosto světlí prostředky.

Odbočil z hlavní silnice a pomalu zamířil k malému shluku sytě natřených chýší, chatrčí se střechami z vlnitého plechu a polorozbořených kotců pro dobytek. Kusasa se i s přilehlými políčky rozkládala v mělkém údolí ohraničeném kamenitými svahy a vysokým křovím. Ferrand zastavil auto a zlehka stiskl klakson.

Nikdo je nepřišel uvítat.

Ferrand zhasl motor, ale reflektory nechal zapnuté. Chvíli jen tak seděl a poslouchal. Ve vesnici vyli psi. Ferrand cítil, jak se mu na krku ježí chlupy.

Susan Kendallová se zamračila. „Kde jsou všichni?“

„To já nevím.“ Ferrand se obezřetně vysoukal zpoza volantu. V tuto chvíli se už kolem nich měly mačkat desítky vzrušených mužů, žen a dětí – šklebit se na ně a radostně výskat při pohledu na nadmuté pytle se semeny a zbrusu nové lopaty, hrábě a motyky naskládané vysoko na korbě toyoty. Mezi potemnělými chatrčemi Kusasy se však nic nehnulo.

„Haló?“ zavolal Francouz. A pokusil se uplatnit své omezené znalosti ndebele. „Litšon ndžani? Dobrý večer.“

Psi začali výt ještě hlasitěji a skučeli na noční oblohu.

Ferrand se otřásl. Naklonil se do pick-upu. „Něco tady velice nehraje, Susan. Měla bys navázat kontakt s našimi lidmi. Hned. Preventivně.“

Prošedivělá Američanka na něj chvíli civěla a oči měla náhle vyřeštěné. Nakonec pokývala hlavou, vystoupila z toyoty a hbitými pohyby aktivovala sestavu satelitního telefonu a notebooku, kterou nosili v terénu. Umožňovala jim komunikovat s domovskou kanceláří v Paříži, přestože ji používali převážně k odesílání fotografií a dílčích zpráv na hlavní webovou stránku Lazarova hnutí.

Ferrand ji mlčky sledoval. Většinu času pokládal Susan Kendalllovou za nesmírně otravnou osobu, ale když přišlo na věc, nechyběla jí kuráž. Možná jí měla dokonce víc než on sám. Povzdechl si a natáhl se pod sedadlo pro baterku, kterou tam měl přicvaknutou. Chvíli uvažoval a pak si přehodil přes rameno digitální fotoaparát.

„Co to děláš, Gillesi?“ zeptala se Kendalllová a už přitom vytkávala telefonní předvolbu do Paříže.

„Půjdu se tu trochu porozhlédnout,“ řekl Ferrand škrobeně.

„Dobře. Ale měl bys počkat, až navážu spojení,“ poznamenala Kendalllová a přidržela si satelitní telefon na chvíli u ucha. Její tenké rty se napjaly. „Už odešli z kanceláře. Nikdo to nebere.“

Ferrand se podíval na hodinky. Ve Francii bylo o pouhou hodinu méně, jenže byl víkend. Jeli v tom sami. „Zkus webovou stránku,“ navrhl.

Američanka přikývla.

Ferrand se přinutil k pohybu. Vypjal ramena a pomalu vstoupil do vesnice. Mával baterkou v širokém oblouku a probodával temnotu před sebou. V jednom okamžiku ho vyplašila ještěrka prchající před světlem. Francouz tiše zaklel a pokračoval v chůzi.

Celý zpocený i přes chladivý noční vánek dorazil k otevřenému prostranství uprostřed Kusasy. Stála zde vesnická studna a bylo to oblíbené shromaždiště mladých i starých na konci každého dne. Ferrand namířil baterku na udusanou zem... a ztuhl.

Obyvatelé Kusasy se nemohli radovat ze semen a zemědělského náčiní, které jim přivezl. Nemohli se postavit do čela znovuzrozeného afrického zemědělství. Byli totiž mrtví. Všichni byli mrtví.

Francouz zůstal strnule stát a v myšlenkách mu kolotal děs. Všude, kam se podíval, viděl samé mrtvoly. Mrtví muži, ženy a děti leželi na hromadách roztroušených po celém prostranství. Většina těl zůstala nedotčena, ale všechna byla zkroucená a zdeformovaná jakousi úděsnou trýzní. Některá pak působila přízračně vyprázdněným dojmem, téměř jako by je někdo vyžral zevnitř. Z několika z nich zůstaly pouhopouhé cáry masa a kostí obklopené sraženými kalužemi krvavě rudého slizu. Nad zmasakrovanými mrtvolami se rojily tisíce obrovských černých much a lenivě hodovaly na ostatcích. Nedaleko od studny očíhával malý pejsek zkřivené tělo jakéhosi dítěte a marně se pokoušel probudit svého někdejšího kamaráda k životu.

Gilles Ferrand ztěžka polkl a přemohl nával žluči a zvratků. Třesoucíma se rukama odložil baterku, sundal z ramena digitální fotoaparát a začal pořizovat snímky. Někdo musel toto úděsné krveprolití zdokumentovat. Někdo musel varovat svět před tímto masakrem nevinných lidí – lidí, jejichž jediným zločinem byla spřízněnost s Lazarovým hnutím.

Čtveřice mužů nehybně ležela na jednom ze svahů s výhledem na vesničku. Všichni měli na sobě pouštní maskáče a neprůstředné vesty. Díky brýlím pro noční vidění a dalekohledům měli dokonalý přehled o každém pohybu dole a audiosnímače jim posílaly do sluchátek veškeré zvuky.

Jeden z pozorovatelů si pozorně prohlédl odstíněný monitor. Zvedl hlavu. „Mají spojení na satelit. A my jsme na ně napíchnutí.“

Jeho velitel, obrovitý muž s kaštanově hnědými vlasy a zářivě zelenýma očima, se chabě usmál. „Dobře.“ Předklonil se, aby lépe viděl na obrazovku. Ta právě zobrazovala sérii hrůzyplných výjevů – fotografií pořizovaných před pár minutami Gillesem Ferrandem –, která se pomalu odesílala na webovou stránku Lazarova hnutí.

Zelenooký muž to vše bedlivě sledoval. Nakonec přikývl. „To stačí. Přerušete jim spojení.“

Pozorovatel poslechl a rychle vyťukal příslušné povely na přenosné klávesnici. Stiskl klávesu „Enter“ a vyslal sadu kódovaných

instrukcí do komunikačního satelitu vysoko nad hlavou. O vteřinu později digitální fotografie odesílané z vesnice Kusasa zamrzly, zablikaly a zmizely.

Zelenooký muž pohlédl na dva podřízené ležící na břicho vedle něj. Oba byli vyzbrojeni odstřelovacími puškami Heckler & Koch PSG-1 určenými pro tajné operace. „A teď je zabijte.“

Zaměřil dalekohled na oba aktivisty Lazarova hnutí. Vousatý Francouz a štíhlá Američanka právě nevěřičně zírali na přerušovaný satelitní přenos.

„Cíl zaměřen,“ zamumlal jeden odstřelovač a stiskl spoušť. Kulka ráže 7,62 milimetrů zasáhla Ferranda do čela. Francouz se zapotácel a skácel se k zemi, přičemž rozmazal po toyotě krev a mozek. „Cíl zneškodněn.“

Druhý odstřelovač vypálil o okamžik později. Jeho kulka zasáhla Susan Kendallovou vysoko do zad. Svalila se hned vedle kolegy.

Vysoký zelenooký velitel se postavil. Další jeho lidé oblečení v kombinezách pro manipulaci s nebezpečnými látkami již scházeli ze svahu a v rukou nesli celou škálu vědeckého vybavení. Velitel si upravil mikrofon před ústy a oznámil prostřednictvím zašifrovaného satelitního spojení: „Tady První. Pole jedna kompletní. Hodnocení, sběr a analýza pokračují podle plánu.“ Zadíval se na dva mrtvé Lazarovy aktivisty. „Také SPARK byl iniciován..., přesně podle instrukcí.“

DÍL I.

ÚTERÝ 12. ŘÍJNA TELLERŮV INSTITUT POKROČILÝCH TECHNOLOGIÍ, SANTA FE, NOVÉ MEXIKO

Podplukovník a doktor medicíny Jonathan („Jon“) Smith odbočil z Old Agua Fria Road a vyrazil k hlavnímu vjezdu do institutu. Zamžoural před časně ranním sluncem. Nalevo od něj se právě sluneční paprsky rozlévaly přes zářivě zasněžené vrcholky pohoří Sangre de Cristo. Osvětlovaly příkré svahy pokryté zlatolistými osikami, vzpínavými jedlemi, těžkými borovicemi a duby. O něco nížeji na úpatí pásma byly nižší borovice limbovité, jalovce a pelyňkové trsy obklopující tlusté pískově žluté zdi institutu stále zahalené ve stínu.

Někteří z demonstrantů, kteří se utábořili podél silnice, se vysoukali ze spacáků a sledovali, jak Smithův vůz projíždí kolem. Pár jich zamávalo podomácku vyrobenými transparenty s nápisy jako ZASTAVTE VRAŽEDNOU VĚDU, NE NANOTECHNOLOGII nebo LAZARA DO ČELA. Většina jich však zůstala ve spacácích, protože se jim nechtělo vstávat do mrazivého říjnového rozbřesku. Santa Fe leželo ve více než dvoutisícové nadmořské výšce a noci zde byly stále chladnější.

Smith pocítil k demonstrantům chvilkovou vlnu sympatií. Přestože měl v autě z půjčovny zapnuté topení, cítil, jak mu zima proniká skrz hnědou koženou bundu a dokonale nažehlené khaki kalhoty.

U brány ho mávnutím zastavil bezpečnostní strážce v šedé uniformě. Jon stáhl okénko a podal mu ke kontrole legitimaci americké armády. Fotografie na průkazu zachycovala zdatného muže těsně po čtyřicítce – muže, jemuž vysoké lícní kosti a jemné tmavé vlasy propůjčovaly vzezření domyšlivého španělského jezdce. Při osobním styku však Smithovy tmavě modré oči dokázaly tuto iluzi arrogance rozptýlit.

„Dobré ráno, podplukovníku,“ řekl strážce, někdejší seržant armádní jednotky zvláštního určení Frank Diaz. Jakmile překontroloval Smithovu legitimaci, předklonil se a pohlédl okénkem do vozu, aby se ujistil, že je Smith sám. Jeho pravá ruka se přitom obezřetně vznášela v blízkosti pouzdra s devítimilimetrovou pistolí Beretta. Chlopeň pouzdra měl strážce odepnutou – aby mohl v případě potřeby rychle zbraň vytasit.

Smith nad tím zvedl obočí. Bezpečnostní opatření v Tellerově institutu byla obvykle mírnější a rozhodně nedosahovala úrovně panující v přísně tajných jaderných laboratořích v nedalekém Los Alamos. Za tři dny však měl institut navštívit prezident Spojených států Samuel Adams Castilla. A obrovská antitechnologická demonstrace byla zorganizována právě tak, aby se časově shodovala s prezidentovým projevem. Demonstranti bivakující dnes před branou institutu představovali jen první vlnu tisícovek dalších, kteří se sem měli sjet z celého světa. Smith mávl palcem za sebe. „Dávají vám to ti lidi sežrat, Franku?“

„Zatím ani ne,“ připustil Diaz a pokrčil rameny. „Ale stejně na ně dáváme dobrý pozor. Tohle shromáždění lidí v administrativě pěkně vyděsilo. FBI tvrdí, že sem má namířeno tvrdé jádro provokatérů – ti, které vzrušuje házení zápalných lahví a rozbíjení oken.“

Smith se zamračil. Masové protesty představovaly lákadlo pro anarchisty se zálibou v násilí a ničení majetku. Janov, Seattle, Cancún a půltucet dalších měst po celém světě již zažily, jak se jejich ulice mění v bitevní pole pro střety maskovaných výtržníků s policií.

Smith o tom chvíli přemýšlel, pak Diazovi nedbale zsalutoval a vyrazil k parkovišti. Představa, že by se zapletl do nějaké výtržnosti, mu nepřípadala nijak lákavá. Zvláště když měl v Novém Mexiku původně trávit dovolenou.

S tím se rovnou rozluč, pomyslel si Smith a na půl úst se zašklebil. Nanejvýš to bude pracovní dovolená. Jako vojenský lékař a expert na molekulární biologii trávil většinu času na Institutu lékařského výzkumu infekčních chorob americké armády (USA-MRIID) ve Fort Detricku ve státě Maryland. Jeho převelení na Tellerův ústav bylo pouze dočasné.

Úřad pro vědu a technologie Pentagonu ho vyslal do Santa Fe, aby odtud sledoval a podával zprávy o činnosti tří nanotechnologických laboratoří v institutu. Vědci z celého světa sváděli nelítostný konkurenční boj o vývoj praktických a ziskových nanotechnologických aplikací. Někteří z těch nejlepších pracovali právě v Tellerově institutu – působily zde týmy přímo z institutu, ale i z Harcourtova biovědeckého ústavu nebo z firmy Nomura PharmaTech. Ministerstvo obrany, pomyslel si Smith s jistým uspokojením, mi v podstatě poskytlo plně hrazené sedadlo v první řadě, z něhož mám sledovat trh s nejslibnějšími novými technologiemi století.

Zdejší práce ho nesmírně zajímala. Slovo nanotechnologie v sobě skrývalo neuvěřitelně širokou škálu významů. Na nejnižší úrovni znamenalo vytváření umělých zařízení v nejmenším představitelném měřítku. Nanometr je pouhou miliardtinou metru, což je přibližně desetinásobek velikosti atomu. Když sestrojíte objekt o průměru deseti nanometrů, jeho velikost stále ještě nepřesáhne jednu desetitisícinu průměru jediného lidského vlasu. Nanotechnologie je tak vlastně inženýrstvím na molekulární úrovni – inženýrstvím, které zahrnuje kvantovou fyziku, chemii, biologii a superpočítače.

Autoři populárně vědecké literatury vykreslovali barvitě obrazy robotů o velikosti pouhých několika atomů, kteří křížem krážem prolézají lidské tělo, léčí choroby a napravují vnitřní poranění. Jiní žádali čtenáře, aby si představili zálohovací systémy o velikosti jedné miliontiny zrnka soli, které jsou s to pojmout všechny znalosti lidstva. Případně chuchvalce prachu, jež jsou ve skutečnosti hyperschopnými atmosférickými minéry, kteří se mlčky vznášejí znečištěnou oblohou a dočista ji drhnou.

Smith toho během několika týdnů v Tellerově institutu viděl dost na to, aby věděl, že několik těchto zdánlivě nemožných konceptů stojí už dnes na prahu reality. Zajel s autem na místo mezi dvěma okázalými terénními vozy. Čelní sklo měly potaženy námrazou, což dokazovalo, že vědci či technici, kterým patřily, strávili v laboratořích celou noc. Smith uznale pokýval hlavou. Tito lidé vytvářeli hotové zázraky, a přitom byli živi pouze ze silné

černé kávy, sodovek s obsahem kofeinu a sladkostí ze zdejších automatů.

Vystoupil z vypůjčeného auta a zapnul si před svěžím ranním vzduchem bundu. Zhluboka se nadechl a ucítil slabou vůni ohňů a konopí, kterou sem nesl vítr z tábora demonstrantů. Z mezinárodní dálnice 25 mezitím odbočovaly další minidodávky, stejné značky Volvo, pronajaté autobusy i osobní vozy s hybridním benzinově elektrickým pohonem a mířily po příjezdové cestě k institutu. Smith se zamračil. Slíbené zástupy aktivistů se sem skutečně sjížděly.

Potenciální temné stránky nanotechnologie bohužel přiživovaly panickou hrůzu aktivistů a fanatických přívrženců Lazarova hnutí, kteří se shromažďovali za drátěným plotem. Děsila je představa strojů tak malých, že dokážou volně pronikat do lidských buněk, a tak silných, že jsou schopny přetvářet atomové struktury. Radikální bojovníci za občanské svobody varovali před nástrahami „špionážních molekul“, jež se budou nepozorovaně vznášet v jakémkoliv veřejném i soukromém sektoru. Pomatení zastánci spikleneckých teorií plnili chatovací místnosti na internetu zvěstmi o tajných miniaturizovaných strojích na vraždění. Další lidé se pak obávali, že by se nanostroje mohly vymknout kontrole, začít se neomezeně replikovat a pak tancovat po celém světě jako nekonečná přehlídka létajících košťat z Čarodějova učně – až by nakonec pohltily zeměkouli i všechno na ní.

Jon Smith pokrčil rameny. Divoké nadsázce nelze čelit jinak než hmatatelnými výsledky. Až si lidé budou moci zblízka osahat opravdové výhody nanotechnologie, jejich neopodstatněné obavy by se měly začít rozplývat. Nebo v to alespoň doufal. Ostře se otočil na podpatku a vyrazil k hlavnímu vchodu do institutu – už se nemohl dočkat, až uvidí, jaké nové zázraky muži a ženy uvnitř přes noc upekli.

Dvě stě metrů za drátěným plotem seděl Malachi MacNamara v tureckém sedu na pestrobarevné indické dece rozprostřené ve stínu jalovce. Bledě modré oči měl otevřené, ale seděl tiše a nehnutě. Stoupenci Lazarova hnutí, kteří tábořili nedaleko, byli přesvědčeni, že tento štíhlý a větrem ošlehaný Kanadan medituje

– že sbírá duševní a fyzickou energii pro klíčový souboj, který je všechny čeká. Tento někdejší biolog lesní správy z Britské Kolumbie si již získal jejich obdiv tím, že rázně vyzýval k „okamžité akci“ za splnění cílů hnutí.

„Zeměkoule umírá,“ sděloval svým věrným chmurně. „Utápí se, je zahlcena přílivem toxických pesticidů a škodlivých látek. Věda ji nezachrání. Technika ji nezachrání. Jsou to její nepřátelé, skutečná příčina hrůzy a zamoření. Musíme se jim postavit. Hned. Ne až později. Hned teď! Dokud je ještě čas...“

MacNamara skryl chabý úsměv, neboť si vybavil pohled na plamenné tváře, které rozpálil jeho projev. Byl mnohem talentovanějším řečníkem či kazatelem, než si kdy vůbec dokázal představit.

Nyní v klidu pozoroval dění kolem sebe. Toto místo si vybral velmi pečlivě. Nabízel se z něj výhled na velký zelený plátěný stan, který Lazarovu hnutí sloužil jako velitelské stanoviště. Uvnitř stanu měl právě napilno tucet čelních národních i mezinárodních aktivistů hnutí – ťukali do počítačů napojených na jejich celosvětové webové stránky, registrovali příjezdy nových stoupenců, vyráběli transparenty a cedule, koordinovali plány pro blížící se shromáždění. Jiné skupiny, jako byla koalice TechStock, Sierra Club, Earth First! a podobně, měly svá hlavní stanoviště roztroušena po celém rozlehlém táboře, avšak MacNamara věděl, že je přesně ve správnou dobu na přesně správném místě.

Hnutí představovalo skutečnou sílu za tímto protestem. Ostatní ekologické a antitechnologické organizace zde byly jen do počtu a zoufale se snažily zastavit nepřetržitý úbytek členské základny a vlivu. Stále více i těch nejoddanějších členů od těchto skupin odcházelo a připojovalo se k Lazarovu hnutí, k němuž je táhla jasnou zřetelnost jeho vize a odvaha stavět se na odpor i těm nejmočnějším korporacím a vládám světa. Dokonce i nedávný masakr jeho přívrženců v Zimbabwe zapůsobil na Lazarovo hnutí jako výzva k mobilizaci. Záběry z masakru v Kusase byly předkládány coby důkaz, jak silně se „globální korporativní vládcí“ a jejich loutkové vlády děsí hnutí a jeho myšlenek.

Kanaďan s ošlehanou tváří se ještě více napřímil.

Několik ostře vyhlížejících mladíků mířilo k olivově zelenému stanu a odhodlaně si přitom klestilo cestu hemžícím se davem.

Každý z nich nesl přes rameno velký jutový pytel. A každý z nich se pohyboval s ostražitou elegancí dravce.

Jeden po druhém dorazili ke stanu a vklouzli dovnitř.

„Vida, vida, vida,“ zabručel Malachi MacNamara sám pro sebe. V jeho bledých očích se zalesklo. „Velice zajímavé.“

BÍLÝ DŮM, WASHINGTON, D. C.

Elegantní hodiny z osmnáctého století na jedné zakřivené zdi Oválné pracovny tiše odbily poledne. Venku se z tmavě šedé oblohy snášely přívaly mrazivého deště a bubnovaly do vysokých oken s výhledem na jižní trávník. K hlavnímu městu země se blížila první předzvěst zimy, ať už kalendář říkal cokoliv.

Světlo z lustrů se odráželo od brýlí na čtení s titanovými obroučkami, které měl prezident Samuel Adams Castilla na očích, když listoval přísně tajným Hodnocením rizik sboru zpravodajských složek, jež právě dostal na stůl. Jeho obličej ztmavl. Zadíval se přes velký borový stůl v rančerském stylu, který mu sloužil jako pracovní plocha, a řekl nebezpečně klidným hlasem: „Dovolte, abych se ujistil, zda vám rozumím správně, pánové. Vy mi vážně navrhuje, abych zrušil svůj projev v Tellerově institutu? Pouhé tři dny před termínem jeho přednesení?“

„Přesně tak, pane prezidente. Mám-li to formulovat lapidárně, pak rizika spojená s vaší cestou do Santa Fe jsou nepřijatelně vysoká,“ odvětil chladně David Hanson, nově potvrzený ředitel Ústřední zpravodajské služby. Vzápětí se ve stejném duchu vyjádřil také Robert Zeller, úřadující ředitel FBI.

Castilla si oba muže krátce změřil pohledem, ale pozornost i nadále věnoval Hansonovi. Šéf CIA byl tvrdší a zlověstnější než jeho kolega – a to i přes skutečnost, že vypadal spíše jako uhlažený univerzitní profesor bantamové váhy z padesátých let, a to včetně povinného motýlka, než jako plamenný zastánce utajených akcí a zvláštních operací.

A přestože jeho protějšek z FBI Bob Zeller byl slušný člověk, ve washingtonském moři rozbouřených politických intrik ztrácel půdu pod nohama. Jeho vysoká postava se širokými rameny se sice dobře vyjímal v televizi, ale jinak neměl být nikdy povýšen ze svého postu federálního prokurátora v Atlantě. A to ani na pře-

chodnou dobu, než za něj personál Bílého domu najde trvalou náhradu. Ještěže si byl tento někdejší příslušník námořnictva, fotbalový zadák a dlouholetý federální prokurátor vlastních slabín vědom. Na schůzkách většinou držel ústa a obvykle nakonec podpořil toho, kdo měl podle jeho názoru největší vliv.

Hanson byl úplně jiný případ. Kdyby nic jiného, byl tento agenturní veterán neskutečně zběhlý v provozování mocenské politiky. Během svého dlouhého působení ve funkci šéfa Direktorátu operací CIA si mezi členy sněmovních a senátních výborů pro zpravodajské služby vybudoval pevnou základnu stoupenců. Překvapivě mnoho vlivných kongresmanů a senátorů věřilo, že David Hanson dokáže chodit po vodě. Díky tomu měl značný manévrovací prostor – dokonce i na to, aby se vzepřel prezidentovi, který ho před nedávnem pověřil řízením celé CIA.

Castilla poklepal tupým ukazováčkem na Hodnocení rizik. „Vidím v tomto dokumentu celou řadu spekulací. Co naopak nevidím, jsou suchá fakta.“ Začal číst jednu větu nahlas: „Zachycená komunikační sdělení blíže nespecifikované, ale významné povahy naznačují, že radikální živly mezi demonstranty v Santa Fe mohou plánovat násilnou akci – buďto proti Tellerovu institutu, nebo proti prezidentovi samotnému.“

Sundal brýle na čtení a vzhlédl. „Mohl byste mi to tlumočit do normální angličtiny, Davide?“

„Registrujeme zvýšenou komunikaci, a to jak na internetu, tak i prostřednictvím monitorovaných telefonních rozhovorů. Znovu a znovu se nám vynořují znepokojivé obraty, které vesměs odkazují na to plánované shromáždění. Neustále se hovoří o ‚velké události‘ a ‚akci v Tellerovi‘,“ odpověděl šéf CIA. „Moji lidé to slyšeli v zahraničí. NSA rovněž. A FBI zachytila zde doma totožné spodní proudy. Říkám to správně, Bobe?“

Zeller ztěžka pokýval hlavou.

„Takže tohle vyvolává u vašich analytiků takové pozdvižení?“ Castilla zavrtěl hlavou – ředitelova odpověď na něj neudělala žádný dojem. „Že si lidé posílají e-maily o politickém protestu?“ Odfrkl si. „Dobrý Bože, vždyť jakákoliv demonstrace, která dokáže přitáhnout třicet nebo čtyřicet tisíc lidí až někam do Santa Fe, je přece zatraceně velká událost! Nové Mexiko je moje domácí pro-

středí a já pochybuji, že jsem měl při jakémkoliv svém předchozím projevu alespoň polovinu takového množství posluchačů.“

„Když tímto způsobem hovoří členové Sierra Clubu nebo Federace pro divokou přírodu, nedělá mi to starosti,“ řekl mu Hanson tiše. „Avšak i ta nejobyčejnější slova mohou nabyt úplně jiných významů, když je vysloví jisté nebezpečné skupiny a jednotlivci. Vražedných významů.“

„To mluvíte o těch takzvaných ‚radikálních živlech‘?“

„Ano, pane.“

„A co je to za tak nebezpečné lidičky?“

„Většina se jich tak či onak spolčuje s Lazarovým hnutím, pane prezidente,“ řekl Hanson opatrně.

Castilla se zamračil. „To je zase ta vaše stará, obehnaná písnička, Davide.“

Šéf CIA pokrčil rameny. „Toho jsem si vědom. Jenže pravda se nestává o nic méně pravdou jen proto, že je těžko stravitelná. Globálně vzato jsou naše poslední zpravodajské informace o Lazarově hnutí krajně alarmující. Hnutí metastázuje, a to, co bylo kdysi relativně pokojnou politickou a ekologickou aliancí, se dnes rychle mění v cosi mnohem tajnůstkářštějšího, nebezpečnějšího a vražednějšího.“ Pohlédl přes stůl na prezidenta. „Vím, že jste viděl příslušné zprávy o sledování a odposlechnuté komunikaci. I jejich analýzu od našich lidí.“

Castilla pomalu přikývl. FBI, CIA a další federální zpravodajské agentury sledovaly aktivity celé řady skupin i jednotlivců. Vzhledem k vzestupu celosvětového terorismu a rozšíření chemických, biologických a jaderných zbrojních technologií nechtěl nikdo ve Washingtonu znovu riskovat, že ho nachytá na švestkách dosud nepoznaný nepřítel.

„V tom případě mi dovolte, abych to řekl otevřeně, pane,“ pokračoval Hanson. „Máme za to, že Lazarovo hnutí se nyní rozhodlo prosazovat své cíle prostřednictvím násilí a terorismu. Jeho rétorika je stále zvrácenější, paranoidnější a plná nenávisti vůči těm, které pokládá za nepřátele.“ Ředitel CIA posunul po borovém stole další arch papíru. „Toto je pouze jeden příklad.“

Castilla si znovu nasadil brýle a mlčky si dokument přečetl. Jeho ústa se zkrivila znechucením. Na křídovém papíru byla vy-

tištěna webová stránka hnutí včetně groteskních náhledů fotografií znetvořených a zmrzačených mrtvol. Titulek uprostřed záhlaví pak křičel: NEVINNÍ LIDÉ ZMASAKROVANÍ V KUSASE. Do-
provodný text mezi fotografiemi vinil z masakru celé zimbabwské vesnice budto „vražedná komanda“ financovaná velkými firmami, anebo „žoldáky vyzbrojené vládou USA“. V textu se tvrdilo, že vraždění v Kusase bylo součástí tajného plánu podkopat úsilí Lazarova hnutí o znovuoživení organického zemědělství v Africe, aby neohrožovalo americký monopol na geneticky upravené plodiny a pesticidy. Stránka končila výzvou k vykořenění těch, kteří by „zničili zeměkouli a všechny, kdo ji milují“.

Prezident položil stránku zpátky na stůl. „Taková snůška blábolů.“

„Jistě.“ Hanson sjetinu zvedl a vložil si ji zpátky do kufříku. „Nicméně jsou to vysoce efektivní bláboly – přinejmenším pro cílové publikum.“

„Vyslali jste do Zimbabwe tým, který by zjistil, co se v té Kusase doopravdy stalo?“ zeptal se Castilla.

Ředitel CIA zavrtěl hlavou. „To by bylo mimořádně obtížné, pane prezidente. Bez svolení tamní vlády, která se k nám chová nepřátelsky, tam budeme muset proniknout tajně. A i pak pochybuji, že toho objevíme nějak zvlášť mnoho. Zimbabwe je totálně ztracený případ. Ty vesničany mohl zavraždit kdokoliv – od vládních vojáků až po rozružené bandity.“

„Kčertu,“ zabručel Castilla. „A pokud budou naši lidé přistiženi, jak tam bez povolení čmuchají, budou všichni předpokládat, že jsme se na tom masakru podíleli my a teď se pouze snažíme zamést stopy.“

„To je právě ten problém, pane,“ souhlasil Hanson tiše. „Ale ať už se v Kusase ve skutečnosti stalo cokoliv, jedna věc je docela zřejmá: vedení Lazarova hnutí využívá tohoto incidentu k radikalizaci svých stoupenců, aby je připravilo na přímočařejší a násilnější akci proti našim spojencům a nám.“

„Ksaku, to se mi ani trochu nelíbí,“ zaúpěl Castilla a předklonil se v křesle. „Nezapomeňte, že jsem znal mnoho mužů a žen, kteří Lazarovo hnutí zakládali. Byli to uznávaní ekologičtí aktivisté, vědci, spisovatelé..., dokonce i pár politiků. Chtěli zachránit

zeměkouli, vrátit jí zase život. Svelkou částí jejich agendy jsem nesouhlasil, ale byli to dobří lidé. Ctihodní lidé.“

„A kde jsou teď, pane?“ dotázal se šéf CIA tiše. „Lazarovo hnutí původně zakládalo devět lidí. Šest z nich je dnes mrtvých – zemřeli buďto přirozenou smrtí, anebo při podezřelých nehodách. Zbylí tři zmizeli beze stopy.“ Opatrně pohlédl na Castilla. „Včetně Džinčiróa Nomury.“

„Ano,“ přitakal prezident suše.

Pohlédl na jednu z fotografií spočívajících v rohu jeho pracovního stolu. Snímek byl pořízen během jeho prvního období ve funkci guvernéra Nového Mexika a prezident si na něm vyměňoval úklony s menším a starším Japoncem, Džinčiróem Nomurou. Ten byl v té době významným poslancem Dietu, japonského parlamentu. Jejich přátelství, jehož základy položila společná záliba ve skotské whisky a otevřeném vyjadřování, přežilo i Nomurův odchod z politiky a příklon k podpoře ráznějších ekologických aktivit.

Před dvanácti měsíci však Džinčiró Nomura zmizel během cesty na demonstraci v Thajsku, kterou financovalo Lazarovo hnutí. Jeho syn Hideo, předseda správní rady a výkonný ředitel firmy Nomura PharmaTech, prosil Američany o pomoc při otcově hledání. Castilla zareagoval rychle. Celé týdny pročešávala zvláštní zásahová jednotka složená z terénních agentů CIA ulice a zadní uličky Bangkoku. Na prezidentův nátlak se do pátrání po starém příteli zapojily dokonce i ultratajné špionážní satelity NSA. Jenže to k ničemu nevedlo. Neobjevila se žádná žádost o výkupné. Ne našlo se žádné mrtvé tělo. Nic. Poslední z původních zakladatelů Lazarova hnutí zmizel beze stopy.

Jeho fotografie dnes stála na Castillově stole jako připomínka, že i jeho moc je omezená.

Prezident si povzdechl a upřel pohled zpět na oba zasmušilé muže usazené před ním. „Dobrá, své stanovisko jste mi sdělili. Předáci, které jsem znal a jimž jsem věřil, jsou buď mrtví, anebo zmizeli ze zemského povrchu.“

„Přesně tak, pane prezidente.“

„Což nás znovu přivádí k otázce, kdo vlastně řídí Lazarovo hnutí dnes,“ dodal Castilla chmurně. „Vraťme se k jádru pudla,

Davide. Po Džinčiróově zmizení jsem souhlasil, abyste na hnutí nasadili speciální meziagenturní zásahovou jednotku – přestože jsem o tom sám choval pochybnosti. Učinili vaši lidé nějaký pokrok při identifikaci současného vedení?”

„Moc velký ne,“ připustil Hanson zdráhavě. „A to ani po několika měsících intenzivní činnosti.“ Rozpřáhl ruce. „Jsme si prakticky jistí, že veškerá moc se v konečném důsledku soustředí v rukou jediného člověka – člověka, který si říká Lazarus. Neznáme ovšem jeho pravé jméno, nevíme, jak vypadá ani odkud operuje.“

„To není právě uspokojivé,“ poznamenal Castilla suše. „Možná byste mi měl přestat líčit, co nevíte, a držet se toho, co víte.“ Pohlédl menšímu muži do očí. „Zabralo by to méně času.“

Hanson se povinně usmál. Do očí mu však úsměv zdaleka nepronikl. „Vyčlenili jsme pro tento úkol obrovské množství zdrojů, lidských i satelitních. Totéž platí i o MI6, francouzské DGSE a několika dalších západních zpravodajských agenturách, avšak Lazarovo hnutí se v posledním roce záměrně přeuspořádalo tak, aby našemu výzvědnému úsilí odolalo.“

„Pokračujte,“ vyzval ředitele Castilla.

„Hnutí je organizováno jako řada stále semknutějších a zabezpečenějších soustředných kruhů,“ vysvětlil mu Hanson. „Většina jeho stoupenců se řadí do vnějšího kruhu. Tito lidé operují na veřejnosti – účastní se schůzek, organizují demonstrace, zveřejňují informační bulletiny a pracují pro různé projekty financované hnutím po celém světě. Zajišťují personální obsazení jeho mezinárodních poboček. Každá úroveň nad tím je však již menší a utajenější. Jen málo členů horních pater se zná navzájem jménem nebo se osobně setkává. Komunikace uvnitř vedení se odehrává téměř výlučně přes internet, a to buď v podobě šifrovaných rychlých zpráv..., nebo prostřednictvím komuniké zveřejňovaných na některé z několika webových stránek hnutí.“

„Jinými slovy jde o klasickou strukturu buněk,“ prohlásil Castilla. „Shora dolů putují rozkazy volně, ale nikdo vně skupiny nemůže dost dobře proniknout do vnitřního jádra.“

Hanson přikývl. „Správně. Stejnou strukturu si během let zvolila řada velmi nepřijemných teroristických skupin. Al-Káida. Islám-

ský džihád. Italské Rudé brigády. Japonská Rudá armáda. Abych jmenoval jen některé z nich.“

„A ve snaze o proniknutí do nejvyšších pater jste neměli štěstí?“ zeptal se Castilla.

Šéf CIA zavrtěl hlavou. „Ne, pane. A neměli je ani Britové, Francouzi či kdokoliv jiný. Všichni jsme se snažili, ale neúspěšně. A jeden po druhém jsme pak navíc ztratili i své nejlepší dosavadní zdroje uvnitř hnutí. Někteří rezignovali. Jiní byli vyobcováni. Několik lidí pak jednoduše zmizelo a jsou všeobecně pokládáni za mrtvé.“

Castilla se zamračil. „Lidé kolem té party jako by měli zálibu v mizení.“

„Ano, pane. Ztratilo se jich až příliš mnoho.“ Šéf CIA nechal viset tuto nepříjemnou pravdu ve vzduchu.

O patnáct minut později vyrazil ředitel Ústřední zpravodajské služby svižným krokem z Bílého domu a zamířil po jižním schodišti k čekající černé limuzíně. Vklouzl na zadní sedadlo, počkal, až za ním uniformovaný důstojník Secret Service zavře dveře, a stiskl tlačítko interkomu. „Odvez mě zpátky do Langley,“ poručil řidiči.

Zabořil se do měkkého koženého sedadla, limuzína začala pravidelně zrychlovat, projela příjezdovou komunikací a odbočila doleva na Sedmnáctou ulici. Hanson pohlédl na statného muže s hranatou čelistí, který seděl před ním na sklápěcím sedadle orientovaném proti směru jízdy. „Dnes odpoledne jsi nějaký zamklý, Hale.“

„Platíš mi za to, abych chytal nebo zabíjel teroristy,“ řekl Hal Burke. „Ne za to, abych si hrál na dvořana.“

V očích ředitele CIA se nakrátko mihlo pobavení. Burke byl vysoce postaveným důstojníkem protiteroristického štábu agentury. Momentálně byl pověřen vedením zvláštní zásahové jednotky zaměřené na Lazarovo hnutí. Dvacet let utajených terénních operací u něj zanechalo jizvu po kulce na pravé straně krku a neochvějně cynický názor na lidskou povahu. Tento postoj měl s Hansonem společný.

„Uspěl jsi?“ zeptal se konečně.

„Ne.“ Hal zavrtěl hlavou.

„Sakra.“ Burke mrzutě vykoukl z okna skrápěného deštěm.

„Kit Piersonová se z toho pomine.“

Hanson přikývl. Katherine Piersonová byla Burkeovým protějškem na FBI. Oba spolu úzce spolupracovali na přípravě zpravodajského hodnocení, které Zeller právě předložil prezidentovi. „Castilla si přeje, abychom při průzkumu Lazarova hnutí postupovali co nejtvrději, ale svůj výlet do Tellerova institutu nezruší. Alespoň dokud nebude mít jasnější důkazy o závažné hrozbě.“

Burke odhlédl od okna. Ústa měl semknutá do tenké sklíčené linie. „Což ve skutečnosti znamená, že nechce, aby ho Washington Post, New York Times a Fox News označily za zbabělce.“

„Ty bys to snad chtěl?“

„Ne,“ připustil Burke.

„V tom případě máte čtyřicet hodin, Hale,“ řekl šéf CIA. „Potřebuju, abyste s Kit Piersonovou vyhrabali něco solidního, s čím budu moci jít do Bílého domu. Jinak Sam Castilla odletí do Santa Fe, aby se těm demonstrantům postavil čelem. Však víš, jaký tenhle prezident je.“

„Je to zkrátka umíněný parchant,“ zabrblal Burke.

„Ano, to je.“

„No tak ať,“ prohlásil Burke a pokrčil rameny. „Jen doufám, že ho to tentokrát nezabije.“

TELLERŮV INSTITUT POKROČILÝCH TECHNOLOGIÍ

Jon Smith bral široké nízké schody vedoucí do nejvyššího patra institutu po dvou. Běhání po zdejších třech hlavních schodištích se pro něj momentálně stalo prakticky jedinou formou pohybu. Dlouhé dny a čas od času i noci, které zde trávil v různých nanotechnologických laboratořích, mu nabourávaly obvyklý denní program.

Vyšel až nahoru a na chvíli se zastavil, přičemž s potěšením konstatoval, že jeho dech i pulz jsou dokonale normální. Sluneční paprsky, které sem dopadaly úzkými okny podél schodiště, ho příjemně hřály na ramenou. Smith pohlédl na hodinky. Od hlavního výzkumníka Harcourtova biovědeckého ústavu měl za pět minut přislíbenou „jednu vážně skvělou demonstraci“ nejnovějších pokroků.

Zde v horním podlaží se obvyklý šum zdola – vyzvánění telefonů, klapot klávesnic, řinčení a brebentění lidí – rozplýval v jakési chrámové ticho. Administrativní kanceláře, jídelna, výpočetní středisko, salonky a vědecká knihovna se v Tellerově ústavu nacházely v přízemí. Horní patro pak bylo vyhrazeno pro laboratoře různých výzkumných týmů. Harcourtův ústav měl prostory v severním křídle, stejně jako jeho konkurenti přímo z institutu a z firmy Nomura PharmaTech.

Smith odbočil doprava na širokou chodbu, která se táhla po celé délce budovy ve tvaru písmene I. Leštěná hnědá dlažba zde příjemně ladila se špinavě bílými zdmi z vepřovicových cihel, které v pravidelných intervalech vroubily nichos, malé výklenky s kulatým stropem obsahující portréty slavných vědců – Fermiho, Newtona, Feynmana, Drexlera, Einsteina a dalších –, jež na zakázku zhotovili místní výtvarníci. Mezi nichos pak stály vysoké keramické vázy naplněné zářivě žlutými dřívěnkami a světle fialovými divokými astrami. Pokud člověk pomine samotné rozměry tohoto

objektu, pomyslel si Smith, vypadá to tu úplně jako v hale nějakého soukromého domu v Santa Fe.

Dorazil k uzamčenému vchodu do laboratoře Harcourtova ústavu a protáhl identifikační kartu přílehlým bezpečnostním zařízením. Světlo na horní ploše změnilo barvu z červené na zelenou a zámek s cvaknutím povolil. Smithova karta patřila k několika málo identifikačním průkazům naprogramovaným tak, aby umožňovaly vstup do všech oblastí s omezeným přístupem. Vědci a technici jednotlivých soupeřících firem na území konkurentů vstupovat nesměli. Osoby, které toto pravidlo porušily, sice nebyly zastřeleny, ale bezodkladně obdržely jednosměrnou jízdenku ze Santa Fe. Institut bral svůj závazek ochrany duševního vlastnictví velice vážně.

Smith prošel dveřmi a okamžitě se ocitl v úplně jiném světě. Leštěné dřevo a texturované cihly uhlazeného starého Santa Fe zde nahrazoval lesklý kov a houževnaté kompozitní materiály jedenadvacátého století. Elegance přirozeného slunečního svitu a zapuštěných reflektorů zde musela ustoupit pronikavému jasů stropních zářivek. Tato světla měla velmi vysokou ultrafialovou složku, takže zabíjela povrchové bakterie. Smitha zatahal za košili drobný vánek a pocuchal mu tmavé vlasy. V nanotechnologických laboratořích byl udržován přetlak, který minimalizoval riziko proniknutí nečistot z vnějšího ovzduší do budovy. Ultravýkonné částicové vzdušné filtry neboli ULPA dodávaly do laboratoří vzduch o konstantní teplotě a vlhkosti.

Laboratoř Harcourtova biovědeckého ústavu byla uspořádána jako série „čistých místností“ se zvyšující se přísností režimu. Na vnějším okraji se nacházely kancelářské prostory zaplněné pracovními stoly, na nichž se válely vysoké hromady příruček, chemických a přístrojových katalogů a volných potištěných papírů. Východní stěna obsahovala panoramatické okno se zataženými žaluziemi, které zakrývaly jinak úchvatný výhled na pohoří Sangre de Cristo.

Hlouběji uvnitř laboratoří se nacházely prostory pro kontrolu a přípravu vzorků. Zde stály laboratorní stoly s černým povrchem, počítačové konzoly, dva objemné a těžkopádné skenovací elektro-

nové mikroskopy a další vybavení potřebné pro dohled nad nanotechnologickými projekty a výrobními procesy.

Skutečnou „svatyni všech svatyně“ pak představovalo vnitřní jádro, do něhož se dalo nahlédnout pouze neprodyšně utěsněnými pozorovacími okny na vzdálenější zdi. Byla to jakási komora plná dokonale naleštěných kádí z nerezové oceli, mobilních plošin obsahujících čerpadla, ventily a senzory, vertikálně upevněných diskových rámečků pro osmotické filtry a hromad akrylátových válců naplněných nejrůznějšími odstíny čisticích gelů, vše vzájemně propojeno zkroucenými čirými trubkami ze silplastu.

Smith věděl, že do jádra se člověk dostane pouze přes několik vzduchových uzávěrů a převlékacích místností. Každý, kdo pracoval uvnitř výrobní komory, musel mít na sobě plně sterilní kombinézu, rukavice, vysoké boty a helmu se samostatným přívodem a odvodem vzduchu. Smith se jízlivě usmál. Kdyby se aktivistům Lazarova hnutí utábořeným venku někdy naskytl pohled na jakéhokoliv člověka v tomto mimozemském úboru, bezpochyby by potvrdil jejich nejhorší obavy z šílených vědců pohrávajících si se smrtelnými jedy.

Skutečnost byla pochopitelně zcela opačná. Ve světě nanotechnologií byli zdrojem nebezpečí a kontaminace samotní lidé. Odlouplá šupinka kůže, vlasový váček, kapénky vydechnuté při běžném rozhovoru nebo učiněná detonace v podobě kýchnutí, to vše mohlo na nanoúrovni způsobit zkázu, neboť se přitom uvolňovaly oleje, kyseliny, zásady a enzymy, jež mohly zničit výrobní proces. Kromě toho byli lidé bohatým zdrojem bakterií: rychle rostoucích organismů, které konzumovaly výrobní kultury, ucpávaly filtry, a dokonce i útočily na samotná vyvíjená nanozařízení.

Většina nezbytné práce se naštěstí dala udělat na dálku z místností pro kontrolu a přípravu vzorků umístěných mimo jádro. Robotické manipulátory, počítačem ovládané motorizované plošiny i další inovace značně snižovaly počet nezbytných vstupů do „čistých místností“. Neuvěřitelná úroveň automatizace v laboratořích představovala jednu z nejoblíbenějších vlastností Tellerova institutu, neboť vědcům a technikům poskytovala mnohem větší svobodu pohybu než jiná zařízení.

Smith se propletl labyrintem pracovních stolů ve vnější místnosti a zamířil k doktoru Philipu Brinkerovi, hlavnímu vědci Harcourtova biovědeckého ústavu. Vysoký, bledý a jako lunt hubený badatel stál zády ke vchodu a tak zaujatě studoval obraz ve skenovací elektronovém mikroskopu, že vůbec nezaregistroval Jonův kradmý příchod.

Brinkerův hlavní asistent, tmavší a snědší doktor Ravi Parikh, se choval ostražitěji. Zvedl hlavu a otevřel ústa, aby šéfa upozornil, ale pak se plaše usmál a znovu je zavřel, poněvadž na něj Smith mrkl a naznačil mu, aby byl zticha.

Jon se zastavil půl metru za oběma vědci a zůstal stát.

„Safera, to vypadá hezky, Ravi,“ prohlásil Brinker a stále civěl na obraz na monitoru před sebou. „Vsadím se, že až tohle uvidí náš milý špion z ministerstva obrany, tak před námi smekne.“

Tentokrát už se Smith neobtěžoval zakrývat úsměšek. Brinker ho neustále oslovoval „špione“. Myslel to jako vtip, jako narážku na Smithovu roli pozorovatele pro Pentagon, ale ani on sám neměl tušení, jak blízko je od pravdy.

Faktem totiž bylo, že Jon nebyl jen armádním důstojníkem a vědcem. Čas od času přijímal také zakázky pro organizaci Alfa, přísně tajnou zpravodajskou buňku, která spadala přímo pod prezidenta. Alfa působila v zákulisí, v tak hlubokém stínu, že o její existenci nevěděl Kongres ani oficiální struktury vojenské rozvědky. Jonova práce zde v institutu měla naštěstí ryze vědecký charakter.

Smith se předklonil a pohlédl vědci přes rameno. „Tak se ukažte, Phile: kvůli čemu budu podle vás uctívat zem, po které chodíte?“

Vylekaný Brinker vyskočil patnáct centimetrů do vzduchu. „Prokrista!“ Otočil se. „Ještě jednou na mě takhle vybařnete a přísahám Bohu, že se přímo před váma skácím! Jak byste se pak cítil?“

Smith se zasmál. „Asi by mě to mrzelo.“

„To jistě ano,“ zabručel Brinker, ale jeho obličej se vzápětí rozjasnil. „Jelikož však i přes vaši usilovnou snahu mrtvý nejsem, můžete se podívat na to, co jsme dnes s Ravim upekli. Popaste se očima na zatím nepatentovaném nanofágu Brinker-Parikh Mark

dvě, který zaručeně ničí rakovinné buňky, nebezpečné bakterie a další vnitřní svinstva..., tedy alespoň většinou.“

Smith přistoupil blíže a prohlédl si značně zvětšený černobílý obraz na monitoru. Zachycoval kulovitou polovodičovou skořápku napěchovanou celou řadou složitých molekulárních struktur. Indikátor měřítka na boku obrazovky Smithovi prozradil, že se dívá na sestavu o průměru pouhých dvou set nanometrů.

Smith již byl obeznámen s obecným konceptem Harcourtova výzkumného týmu. Brinker, Parikh a ostatní se soustředili na tvorbu medicínských nanozařízení – takzvaných „nanofágů“ –, která by odchytila a hubila rakovinné buňky a bakterie způsobující různé choroby. Vnitřek koule, na kterou se Smith právě díval, měl být naplněn biochemickými látkami – například fosfátidylserinem a dalšími kostimulačními molekulami – potřebnými k tomu, aby budto nutily cílové buňky spáchat sebevraždu, nebo aby je označovaly k likvidaci vlastním imunitním systémem lidského těla.

Jejich projekt Mark I skončil nezdarem již v rané fázi testů na zvířatech, protože imunitní systém ničil samotné nanofágy dříve, než se stačily pustit do práce. Jon věděl, že vědci z Harcourtova ústavu se od té doby věnují hodnocení různých konfigurací a materiálů skořápky a usilovně se snaží najít takovou kombinaci, která by byla pro přirozenou obranyschopnost těla fakticky neviditelná. Kýžená kouzelná formulka jim však po celé měsíce unikala.

Smith zvedl hlavu a zadíval se na Brinkera. „Vypadá to téměř stejně jako vaše konfigurace Mark jedna. Co jste vlastně změnil?“

„Podívejte se pořádně na potah skořápky,“ nadhodil světlovlasý vědec.

Smith přikývl a zmocnil se ovládacího zařízení mikroskopu. Jemně klepl na touchpad a začal pomalu zvětšovat vybranou sekci vnější skořápky. „Jistě,“ řekl. „Není hladká, ale hrbolatá. Je na ní nějaký tenký molekulární film.“ Zamračil se. „Struktura toho potahu mi připadá až trýznivě povědomá..., ale kde jsem už ji jen viděl?“

„Základní představa se tady Ravimu zjevila jako blesk z čistého nebe,“ vysvětlil vysoký světlovlasý badatel. „A podobně jako všechny velké myšlenky je až neuvěřitelně jednoduchá a setsakra

očividná..., tedy alespoň při zpětném pohledu.“ Pokrčil rameny. „Vzpomeňte si na jednu mimořádně odpornou matku všech bakterií. Na rezistentního zlatého stafylokoka. Jak se ukrývá před imunitním systémem?“

„Potahuje své buněčné membrány polysacharidy,“ vyhrkl Smith pohotově a znovu pohlédl na obrazovku. „Ach, propána...“

Parikh s uspokojením pokýval hlavou. „Naši Markové dva jsou v podstatě potaženi cukrem. Jako všechny nejlepší léky.“

Smith tiše hvízdal. „To je geniální, chlapci. Absolutně geniální!“

„Při vší skromnosti v tom máte pravdu,“ připustil Brinker a položil jednu ruku na monitor. „Spanilý Mark dva, kterého vidíte před sebou, už by to měl dokázat. Tedy alespoň teoreticky.“

„A prakticky?“ dotázal se Smith.

Ravi Parikh ukázal na další displej s vysokým rozlišením – tento měl rozměry širokoúhlé televizní obrazovky. Zachycoval box s dvojitým sklem, upevněný k laboratornímu stolu v přilehlé čisté místnosti. „To se právě chystáme zjistit, podplukovníku. Pracujeme téměř bez přestávky už šestatřicet hodin, abychom vytvořili dostatek nanofágů nového typu pro následující test.“

Smith přikývl. Nanozařízení se nevytvářela po jednom pomocí mikroskopické pinzety a kapiček subatomárního lepidla. Ve skutečnosti se vyráběla po desetimilionech, stamilionech, nebo dokonce miliardách, a to pomocí biochemických a enzymatických procesů, které byly přesně kontrolovány prostřednictvím pH, teploty a tlaku. Různé prvky rostly v různých chemických roztocích za různých podmínek. Člověk začal v jedné nádrži, vyrobil základní strukturu, omyl zbytek a přesunul materiál do nové chemické lázně, kde k němu nechal přirůst další část výsledné sestavy. Celý proces vyžadoval neustálé monitorování a absolutně přesné načasování.

Trojice mužů se naklonila blíže k obrazovce. Prosklený box obývalo dvanáct bílých myšek. Polovina se jich chovala letargicky, neboť jejich těla byla prožrána laboratorně vyvolanými nádory. Zbylých šest představovalo zdravou kontrolní skupinu – tyto myši neustále cupitaly sem a tam a hledaly únikovou cestu. Každá myš

byla identifikována pomocí čísla a barevně odlišené visačky. Jejich box obklopovaly videokamery a celá řada dalších čidel připravených zaznamenat každou událost po zahájení experimentu.

Brinker ukázal na malou kovovou nádobu upevněnou k jednomu konci testovací komory. „Tady jsou, Jone. Padesát milionů nanofágů Mark dva připravených ke startu – plus minus pět milionů.“ Otočil se k jednomu z laboratorních techniků, kteří kroužili opodál. „Mikeu, dostaly už naše malé huňaté přítelkyně injekce?“

Technik přikývl. „Samosebou, doktore Brinkere. Sám jsem jim je před deseti minutami píchal. Každé jeden vydatný dobanec.“

„Nanofágy vstupují do těla v inertním stavu,“ vysvětlil Brinker. „Jejich vnitřní monočlánek ATP vydrží jen chvíli, takže tuto sekci obklopujeme ochrannou pochvou.“

Smith chápal důvod. ATP neboli adenosintrifosfát byla molekula, která poskytovala energii většině metabolických procesů. Energii však ATP začala uvolňovat teprve ve chvíli, kdy se dostala do kontaktu s tekutinou. A tekutiny tvoří většinu všech živých organismů. „Takže je má ta injekce nakopnout?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ potvrdil Brinker. „Každému testovacímu subjektu aplikujeme jedinečný chemický signál. Jakmile tento signál zachytí pasivní čidlo v nanofágu, pochva se rozevře a okolní tekutina aktivuje ATP. Naše malé strojky se probudí k životu a vyrazí na lov.“

„V tom případě se vaše pochva zároveň chová jako pojistka,“ uvědomil si Smith. „Pro případ, že by Markové dva skončili někde, kde skončit nemají – například v některém z vás.“

„Přesně tak,“ souhlasil Brinker. „Bez jedinečného chemického podpisu se nanofágy neaktivují.“

Parikh si tím nebyl tak docela jist.

„Určité malé riziko přece jen existuje,“ varoval. „Při procesu stavby nanofágů zaznamenáváme vždy jisté procento omylů.“

„Což znamená, že se pochva někdy nevytvoří správně? Nebo že chybí čidlo, případně že vysílá nesprávný signál? Anebo že se vám do skořápky dostanou nesprávné biochemické látky?“

„Zhruba tak,“ řekl Brinker. „Ovšem procento omylů je velice malé. Směšně malé. Skoro nulové.“ Pokrčil rameny. „Kromě toho

jsou tyhle strojky naprogramovány tak, aby ničily rakovinné buňky a škodlivé bakterie. Kdo by se ohlížel na to, jestli přitom některý z nich na pár minut zbloudí a najde si nesprávný cíl?“

Smith skepticky zvedl obočí. Myslí to Brinker vážně? Ať už bylo riziko malé, nebo ne, postoj hlavního vědce Harcourtova biovědeckého ústavu mu připadal až příliš velkopanský. Kvalitní věda spočívala v umění vynakládat bezmeznou námahu. Rozhodně nespočívala v přehlížení potenciálních bezpečnostních rizik, jakkoliv nepatrných.

Molekulární biolog spatřil jeho výraz a rozesmál se. „Žádný strach, Jone. Nejsem blázen. Tedy ne úplně. Svě nanofágy tu držíme zatraceně zkrátka. Jsou dobře a důkladně izolovány. Kromě toho tady mám Raviho, aby mě posílal zpátky na zem. Dobře?“

Smith se usmál. „Jen jsem vás zkoušel, Phile. Pokládejte to za rys mé podezíravé špiónské povahy.“

Brinker se na něj rychle a potměšile usmál. A pak pohlédl na techniky stojící u nejrůznějších konzol a monitorů. „Všichni připraveni?“

Technici mu jeden po druhém ukázali vztyčený palec.

„Dobře,“ řekl Brinker. Oči měl rozjařené a vzrušené. „Test Marka dva na živých subjektech numero uno. Na místa..., tři, dva, jedna..., teď!“

Kovová nádoba zasyčela.

„Nanofágy vypuštěny,“ zamumlal jeden z techniků a sledoval údaje z nádoby.

Několik minut se zdánlivě nedělo nic. Zdravé myši dál jakoby nahodile pobíhaly sem a tam. Nemocné myši zůstávaly strnulé.

„Energetický cyklus ATP dokončen,“ oznámil konečně další technik. „Životnost nanofágů vyčerpána. Test na živých subjektech dokončen.“

Brinker vydechl a vítězoslavně pohlédl na Smitha. „Tak pojďte, podplukovníku. Teď naše huňaté přítelkyně umrtvíme, otevřeme a podíváme se, jaké procento jejich rozmanitých rakovin jsme právě vymýtili. Já osobně se vsadím, že se to bude blížit stovce procent.“

Ravi Parikh nicméně stále sledoval myši. Po chvíli se zamračil. „Myslím, že se nám jedna splašila, Phile,“ řekl tiše. „Podívej se na testovací subjekt pět.“

Smith se sklonil, aby lépe viděl. Myš číslo pět patřila ke zdravé kontrolní skupině. Nyní se však nevyzpytatelně pohybovala, opakovaně narážela hlavou do svých kolegyň a v rychlém sledu otevírala a zavírala tlamku. Náhle padla na bok, několik vteřin se svíjela v očividné agonii – a poté znehybněla.

„Doprdele,“ ulevil si Brinker a tupě civěl na mrtvou myš. „Tohle se tedy rozhodně nemělo stát.“

Jon Smith se zamračil a předsevzal si, že ještě jednou překontroluje karanténní a bezpečnostní procedury v Harcourtově biovědeckém ústavu. Nezbyvalo než doufat, že Parikh s Brinkerem opravdu postupovali důkladně, jak tvrdili, takže to, co právě zabilo naprosto zdravou myš, zůstane uzavřeno uvnitř této laboratoře.

Byla téměř půlnoc.

O kilometr a půl severněji vrhala světla Santa Fe na průzračnou a chladnou noční oblohu teple žlutou záři. Vepředu pak v horním patře Tellerova institutu prosakovalo skrz zatažené žaluzie rozptýlené světlo. Obloukové lampy upevněné ke střeše vrhaly na pozemek institutu dlouhé černé stíny. Podél severní strany obvodového plotu se malé shluky borovic a jalovců zcela nořily do tmy.

Paolo Ponti se připlazil vysokou suchou travou ještě blíže k plotu. Tiskl tělo k půdě a dával si pozor, aby se držel co nejvíce ve stínech, kde mu černý svetr a tmavé džínsy zaručovaly faktickou neviditelnost. Tento čtyřiatřicetiletý Ital měl štíhlou a atletickou postavu. Do Lazarova hnutí vstoupil před šesti měsíci, kdy ho začal unavovat život dálkově studujícího vysokoškolačka na sociálních dávkách.

Hnutí mu nabídlo životní smysl, pocit potřebnosti a vzrušení, které přesahovalo vše, o čem kdy v životě snil. Tajná přísaha, v níž se zavazoval, že bude chránit matku Zemi a ničit její nepřátele, mu zpočátku připadala sladkobolná a hloupá. Od té doby však Ponti začal vyznávat principy a kréda Lazarova hnutí s horlivostí, jež překvapovala všechny, kdo ho znali, včetně jeho samotného.

Nyní se ohlédl přes rameno a spatřil nevýraznou postavu, která se soukala za ním. S Audrey Karavitesovou se seznámil před

měsícem na demonstraci Lazarova hnutí ve Stuttgartu. Jedenadvacetiletá Američanka právě cestovala po Evropě, kterýžto dárek dostala od rodičů k promoci. A protože ji už muzea a chrámy začaly nudit, vydala se z pouhého rozmaru na demonstraci. Tento rozmar jí přitom změnil celý život, neboť si ji tam vyhlédl Paolo a odtáhl ji do postele a do hnutí.

Ital se nyní otočil zpátky a samolibě se usmál. Audrey nebyla hezká, ale měla patričné křivky všude tam, kde je má žena mít. A co bylo důležitější, její bohatí a naivní rodiče jí vypláceli štědré kapesné – kapesné, za které si s Paolem koupili letenky do Santa Fe, aby se zde mohli přidat k protestům proti nanotechnologii a zkorumpovanému americkému kapitalismu.

Paolo se obezřetně připlazil k plotu, takže se teď jeho prsty lehce třely o kov. Pohlédl za pletivo. Kaktusy, trsy šalvěje a divokého kvítí odolného proti suchu, které zde zasadil zahradní architekt, by mu měly poskytnout dobré krytí. Mrkl na podsvětlený ciferník hodinek. Ostraha institutu měla tímto místem procházet za více než hodinu. Perfektní.

Italský aktivista se znovu dotkl plotu a tentokrát již provlekl prsty pletivem, aby vyzkoušel jeho sílu. Když zjistil, co potřeboval, spokojeně pokýval hlavou. Štípací kleště, které si s sebou nesl, na tento úkol hravě stačily.

Za ním se ozvalo hlasité prasknutí – suchý a ostrý zvuk, jako když silné ruce zlomí tlustou větev. Ponti se zamračil. Audrey se někdy pohybovala s elegancí artritického hrocha. Ohlédl se přes rameno a chystal se ji zpražit rozlíceným pohledem.

Audrey Karavitesová však ležela schoulená na boku ve vysoké trávě a hlavu měla zvrácenou v nechutném úhlu. Její oči byly otevřené dokořán, navždy strnulé v hrůzyplném výrazu. Měla zlomený vaz. Byla mrtvá.

Užaslý Paolo Ponti se posadil, neboť zprvu nedokázal pochopit, co vlastně vidí. Otevřel ústa k výkřiku..., když vtom mu jakási obrovská ruka sevřela obličej, zvrátila jej dozadu a utlumila veškeré jeho zvuky. Poslední, co mladý Ital cítil, byla příšerná bolest, když se mu hluboko do obnaženého hrdla zabořila ledově chladná čepel.

Vysoký muž s kaštanově hnědými vlasy vytrhl bojový nůž z krku mrtvého mladíka a očistil ho do jeho černého svetru. Zelené oči se mu jasně leskly.

Přešel k místu, kde leželo rozplácnuté tělo zavražděné dívky. Dvě černě oděné postavy se právě probíraly batůžkem, který Audrey Karavitesová vláčela s sebou. „Tak co?“

„Přesně jak jste čekal, První,“ odpověděl mu chraplavý hlas. „Lezecké vybavení. Fluoreskující spreje. A vlajka Lazarova hnutí.“

Zelenooký muž pobaveně zavrtěl hlavou. „Amatéři.“

Další z jeho lidí poklekl na jedno koleno vedle něj. „Vaše rozkazy?“

Zelenooký pokrčil rameny. „Asanujte tohle místo. A těla odhodte někam jinam. Někam, kde se najdou.“

„Chcete, aby se našla dříve? Anebo později?“ dotázal se muž klidně.

Zelenooký obr vycenil v temnotě zuby. „Zítra ráno bude přiměřeně brzy.“

STŘEDA 13. ŘÍJNA

„Předběžná analýza nevykazuje žádnou kontaminaci v prvních čtyřech chemických lázních. Hodnoty pH a teploty se rovněž pohybovaly bezpečně v předepsaných normách...“

Jon Smith se opřel o židli a znovu si přečetl, co právě napsal. Oči ho pálily, jako by v nich měl písek. Polovinu včerejší noci strávil s Philem Brinkerem, Ravim Parikhem a zbytkem jejich týmu přezkoumáváním biochemických vzorků. Chyba, která znehodnotila první test nanofága Mark II, jim zatím unikala. Smith věděl, že výzkumní pracovníci Harcourtova biovědeckého ústavu pravděpodobně na tomto úkolu stále tvrdě pracují: sklánějí se nad stohy počítačových sjetin a testují data. Vzhledem k faktu, že za necelých osmačtyřicet hodin měl jejich práci – jakož i práci ostatních laboratoří v Tellerově institutu – přijet pochválit prezident Spojených států, byli všichni pod enormním tlakem. Nikdo v sídle Harcourtova ústavu si nepřál, aby média odhalila, že jejich nová, „život zachraňující“ technologie ve skutečnosti zabíjí myši.

„Pane?“

Jon Smith se odvrátil od počítačové obrazovky a potlačil náhlé podráždění, že ho někdo vyrušuje. „Ano?“

V otevřených dveřích jeho malé kanceláře stál statný a seriózně vyhlížející muž v tmavě šedém obleku, košili s límečkem na zapínání a světle červené kravatě. Pohlédl do nakopírovaného seznamu. „Vy jste doktor Jonathan Smith?“

„To jsem,“ odvětil Smith. Napřímil záda a přitom si všiml jemné vypoukliny pouzdra od pistole pod mužovým sakem. To bylo zvláštní. Střelné zbraně směli v objektu nosit pouze uniformovaní příslušníci ostrahy. „A vy jste...?“

„Zvláštní agent Mark Farrows, pane. U. S. Secret Service.“

Což ukrytou zbraň vysvětlovalo. Smith se o něco uklidnil. „Co si přejete, agente Farrowsi?“